

פרקליטה מרקוביץ
איזה סוג של דוח?

עם תמיר בטלפון, אחרי שדגן ביקש ממנו לעשות כן. "בוא נפגש", אמר לו תמיר, "אני חושב שיש לנו הרבה על מה לדבר". גנדל שאל אותו: "מתי אתה רוצה ל'היפגש', ותמיר השיב לו: "עכשיו. מיד". בסופו של דבר נקבעה הפגישה ביניהם ליום הראשון השבוע.

בינתיים המשיך גנדל את המשאומתן שלו עם דגן, כשדגן מדווח על כל שלב לתמיר, ומקבל ממנו הנחיות. "אני רוצה את המקום השני ברשימה לכנסת", דרש גנדל. דגן, אחרי שהתייעץ עם תמיר, לא השיב לבקשה, הגשמעת כדימונית, בשלילה. הוא ידע שגורל של מיליונים תלוי בגנדל. מאוחר יותר הסביר גנדל: "אני לא צריך את הכבוד, ואני גם לא צריך לשבת בכנסת. אם שמואל תמיר יכול ל'עזור למדינה, כמו שהוא ניסה להסביר לי, אני מוכן לתת לו צ'אנס. אבל אני רוצה שהפעולה שלו תהיה ברוח מצע ד"ש המקורי, לשמור ניתנו הכספים, וכדי שזה יהיה באמת כך, אני מוכרה להיות כלב השמירה של תמיר."

גנדל לא ויתר על התביעה למקום השני, למרות שדגן הסביר לו לדבריו: "הנימוקים שלך משכנעים, אבל אם תמיר יתן לך את המקום השני הוא יהיה מנהיג ללא חיילים. כל הנאמנים שלו יעזבו או י'ח' נראה שתמיר לא נבהל מאיומי ה'פרישה של נערי-תמיר. בשיחה שהיתה לו עם גנדל, לא דחה תמיר את הרעיון. אך סירב לתת לגנדל התחייבות-בכתב. לדיברי גנדל, טען בפניו תמיר שהתחייבות כזו אינה חוקית."

גנדל סירב להסתפק בהבטחה בעליפה. הוא רצה בהתחייבות-בכתב, שאותה הת' עקש תמיר שלא לתת לו. בשיחה שהתקיי' מה בין השניים ביום הראשון בצבא-הייס, ושהופסקה רק משום שתמיר טען שהוא צריך לנסוע לאוכרה של אורי צבי גרינ'

תמיר, כדי שיסבירו את הנימוקים לפירוק התנועה הדמוקרטית, ויסקרו את פעולותיהם כשרים. היום כבר ידוע מה מתכוון גים השלושה לעשות: להוציא חוברת מהודרת, שתהיה שיר הלל ושבח לשלושי' תם.

יתר ששת המיליונים היו צריכים להת' חלק, על פי ההחלטה, בצורה הבאה: כל עשרה מחברי מועצת התנועה הדמוקרטית שיתאחדו לרשימה לכנסת העשירית, או שיצטרפו לרשימה קיימת, יזכו בשלל. ה' קופה כולה תחלק בין כל הקבוצות (עשר' רה אנשים בכל קבוצה) הממשיות בפע' לות פוליטית באופן כזה, שכל שלקבוצה יהיו יותר חברי התנועה הדמוקרטית ל' שבער, היא תזכה ביותר כסף."

עד ליום הראשון השבוע היתה ברורה לכל חלוקת הכספים. לשמואל תמיר היו 75 אחוז מחברי-המועצה וקבוצת ה'ד'ר' כץ, שהצטרף לתל"ם, היתה כ-25 אחוז. על-פי שפתח זה היה צריך שמואל תמיר לקבל כ-4.5 מיליון לירות וכך כ-1.5 מיל' יו'.

את זאת רצה גנדל למנוע. לא היה לו דבר נגד תמיר, או נגד כץ. גנדל פשוט רצה שהכסף יוחזר במלואו לקופת-המד'י' נה, ולא ישמש הרפתקה פוליטית חדשה.

רק התחייבות

בכתב

ר יום השישי האחרון חשבו הכל ש' שמואל תמיר יקים רשימה עצמאית לכנסת העשירית. יש להניח שגם תמיר עצמו חשב כך. כשדיווח לו דגן על ה' התפתחות במהלך המישפט, לא מצא ה' דבר חן בעיניו תמיר, והוא החליט להפעיל את מכש החסם האישי שלו על גנדל. תמיר היה עסוק באותו היום, ופעולת

ההתקפות התמידות

ביץ: "אני לא מוכן לסיגנון כזה של שיר' זה. אני לא מוכן שמישהו יחשוד ביושר האישי שלי, או של האנשים שיכתבו את הדו"ח. אני לא צריך לתת לך מאזן מאור' שר. מספיק דו"ח רגיל."

מרקוביץ לא ויתרה. היא חששה מפני האפשרות שדו"ח ההוצאות של תמיר יהיה מנופח, וכי מהכסף שצריך להיות מוחזר לקופת-התנועה הדמוקרטית לא ישאר כמעט כלום.

"ומה עם ההצמדה של הכסף?" שאלה מרקוביץ בתמימות. תמיר מיהר להשיב: "זה יהיה בסדר." ואילו דגן פצה לראשונה

כשהתעקש גנדל ודרש להמשיך את ה' מישפט, או לקבל התחייבות משרידי ה' תנועה הדמוקרטית ומתמיר עצמו, שהכס' פים כולם יועברו לקופת-המדינה, יצא ה' מרצע מן השק."

תמיר הודה, שהוא לקח כבר את מרבית הסכום שהיה מגיע לו אם הוא היה מת' מודד בבחירות הבאות, כששאל אותו גנדל: "מה עשית עם הכסף?" הסביר לו תמיר: "אנחנו הקמנו גוף פוליטי, ולגוף זה יש הרבה הוצאות."

על פי הסכם פירוק התנועה הדמוקרטית צריך גוף שלקח כספים מקופת-התנועה,

ברג, דיבר תמיר כאילו הכסף דרוש לו למימון פעולות המיפלה החדשה שלו. רק אחרי-הצצה-רייט נודע לגנדל מהרד'י, שתמיר הודיע שאין הוא מתמודד בבחי' רות הקרובות. "אני חושב שלעובדה שלא הסכמתי לחתום על הסכם-הפשרה, מבלי שתמיר חתם לי על המקום השני, היתה השפעה גדולה על החלטתו של תמיר לא 'רוק", טען אחר-כך גנדל.

"נראה היה שהקשר בין גנדל ובין תמיר יפסק, לכאורה לא היה צריך תמיר את גנדל יותר. כיוון שהוא לא מתמודד בבחירות לכנסת, לא מגיע לו

הריכוך הוטלה על דגן. דגן יצג את ה' מתימים בתיק, שהיו חברי הוועדה ה' מיוחדת שהקימה התנועה הדמוקרטית ל' סידרי פירוק התנועה.

תמיר לא היה באופן רישמי באותה ועדה, אם כי דאג שנוציגיו ישלטו בה. לכן לא היה תמיר ברשימת הנתבעים הישירים. אולם דגן הוא איש תמיר, וכפי שהוא מעיד על עצמו: "אני יד ימינו, והאיש הכי קרוב לשמואל."

הליטותו של דגן בלישכת כבוד-השופט עברה את הגבול המקובל של עורר-הדין' המגן על לקוח, עד שהשופט כהן העיר

שמואל תמיר כבר לקח את המיליונים למען הרשימה שלא קמה -

ולסרב לדווח על השימוש בהם במאזן מאושר

במיפגש זה את פיו ואמר: "בין כה וכה הכסף אצלנו מעט זמן, או אין כאן עניין של הצמדה."

בפגישה, שהסתיימה ברוח הרבה פחות טובה מאשר התחילה, לא הגיעו הצדדים לידי סיכום. הוחלט שתמיר ישוחח עם ה'ד"ר כץ ועם מאיר ("ממי") דה-שליט, מי שהיה גיזבר התנועה הדמוקרטית, ויבקש את הסכמתם לפשרה, שלפיה תועבר יתרת הכסף לקופת-המדינה, כפי שדרש גנדל, וללא פסק-דין של בית-מישפט. תוך ימים אחדים צריך תמיר להודיע לגנדל אם הוא קיבל את הסכמת השניים, ואם הוא מס' כים לצרף ליתרת הכסף שהוא לקח מאזן מאושר של ההוצאות.

ושבסופו של דבר לא מתמודד בבחירות לכנסת. להחזיר את הכסף לקופת-המיפלה' גיה. תמיר הבטיח שהוא יחזיר את הכסף, וציין שתמורת הכסף הוא נתן ערבויות טובות, אם כי סירב לפרט את מהות ה' ערבויות. נראה היה שהכל בסדר, עד ש' תמיר הפליט בכדרר-אגב: "אני מתחייב להתזיר את כל הכסף, מילבד הוצאות שוטפות שהיו לנו."

צמוד

או לא

גנדל לא סמל'ב להערה, אך חושיה של מרקוביץ התחדדו: "אני מקווה שאתה תצרף מאזן מאושר לכל ההוצאות שלך". היא אמרה לתמיר. לפתע איבד תמיר את גימוסיו ואת הבעת החכיבות שלו. הוא הודקף בכיסא וצרח על מרקור

נתח מעוגת-הכספים של התנועה הדמוקר' טית, ולא היה צריך להיות איכפת לו כלל אם גנדל יזכה בתביעה שלו. לכן רבה היתה הפתעת גנדל ועורכת-דינו, כשהם הוזמנו ביום השני השבוע, אחרי ש' תמיר הודיע על פרישתו מהמרוץ, לפגי' שה במישרד עורכי-הדין של תמיר בשד' רות-רוטשילד בתל-אביב.

תמיר קיבל את השניים כשהוא כולו נופת-צופים. גם עורך-הדין דגן, שנכח בפגישה, הסביר לגנדל ולמרקוביץ פנים. "למרות שאני כבר לא מתמודד, ואני לא צריך את הכסף, התביעה שלך פוגעת ב' שמי הטוב", הוא אמר לגנדל, וביקש ממנו לחתום בכל-זאת על הסכם-הפשרה.

במהלך השיחה האשים תמיר את גנדל ומרקוביץ על שהם הדליפו את פרטי ה' תביעה להעולם הזה (2276), וטען ש' הפירסום פגע בו.

לגנדל לא היה ברור בתחילת השיחה מדוע תמיר כה מעוניין בביטול המישפט.

לו: "מוטב היה שהייתם שולחים 'עורך' דין שאינו מעורב כליכך בעיסקי התנועה." דגן, שהבין שהוא עומד מול יהודי חם, הרוצה בטובת המדינה, ניסה לנגן על הגימה האנושית. הוא טען בפני גנדל ש' הוא פוגע בתביעה שלו בעיקר בתמיר, וניסה לשכנע אותו שכל כוונתו של תמיר בהליכה לכנסת העשירית היא לשרת את העם והמדינה.

דגן ביקש מגנדל לוותר על התביעה ר' לחתום על הסכם-פשרה, לפיו יועמד ה' כסף לרשות תמיר. הוא אף רמז לגנדל שמקומו במיסגרת המיפלתית החדשה של תמיר מובטח.

מנהיג

ללא מלים

גנדל לא אכל את הפיתיון. הוא רצה הבטחות מפורשות. הוא שוחח